

Еш' въ уста-та ми гори
Ты отъ нейно-то пламтѣніе
Мой-та вѣрность развери.

— ❖ —
(Ти Орѣо Фенгарáки.)

Отъ какъ нѣжно ма погледнѣ
Съ сладкогледни очицы,
Гдѣ-то ходѣж, гдѣ-то седнѣ
Нето знаѣж, не личи.

На сърдце ми люта рана,
Бѣенъ пламькъ у гърды,
И тзрпене не останѣж,
Видѣхъ зло-то повѣднѣ.

Да мзлчѣмъ са самъ увнебамъ
Толкѣмъ огънъ са не крѣнѣ;
На, вѣнбленъ ѣмъ въ теб' открѣбамъ.
Сърдншъ ли са? — Ты ма увѣнѣ.

Знамъ, премѣнничка дѣшнѣ,
Че не ти свободно, знамъ,
И за твой-то красно лице
Не шѣтѣ откупъ за да дамъ.

Тѣй като е що да сторѣж,
Наѣчи ма плагнѣ!